

РЕШЕНИЕ

№ 542

гр. Благоевград, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Емилия Дончева

като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско дело № 20221200500670 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 ал. 1 от ГПК.

Образувано е по частна жалба от „А...“/А.../, представлявана от Изп. директор П. А., чрез юрисконсулт Е. Г.- Ч., в качеството на вискател в изпълнителното производство, срещу Постановление № 1348 от 10.05.2022г. на съдебният изпълнителят, с което е прекратено производството по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК- поради настъпила перемпция.

С жалбата по чл. 435 ал. 1 от ГПК се поддържа неправилност на обжалвания акт на съдебния изпълнител, като се възразява че постановлението за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК е неправилно, като издадено в нарушение на закона, като се иска от съда да бъде отменено, тъй като не са налице предпоставките на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК.

Сочи се, че предмет на принудително изпълнение по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., са недвижими имоти, собственост на „П...“ А., върху които в полза на А... е учредена законна ипотека- том *, акт. №*, дв.вх. рег. № */17.08.2009г. на СВ гр. С., подновена с Акт № *, том *, дв.вх. рег. № */28.06.2019г., както и законна ипотека том*, Акт № *, дв.вх. рег. № */30.03.2009г. на СВ гр. С., подновена с акт № *, том *, дв.вх. рег. № */28.01.2019г.

Поддържа се от жалбоподателя че собствеността на ипотекарния длъжник „П...“ А., върху недвижимите имоти, предмет на вписаните и подновени ипотеки в полза на А... е безспорно

установена по съдебен ред, с влезли в сила съдебни актове, а именно Определение от 31.07.2013г. на ВКС и Определение № 3613/24.07.2018г. на ОС Благоевград, копия от които са били представени пред ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 110/2019г..

Сочи се още с депозираната от вискателя жалба, че изпълнителното производство е образувано първоначално при ДСИ на РС С. под № 74/2004г., препратено е на ЧСИ Ш. Д. и е преобразувано под № 384/2008г., а въз основа на молба с изх. № 92-00-10-34/17.01.2019г. на А... впоследствие делото е прекратено пред ЧСИ Ш. Д. и преобразувано под № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц..

Наведени са доводи с жалбата, че обжалваното постановление за прекратяване на изпълнителното производство по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., е издадено по молба с вх. № 05407/13.04.2022г. депозирана по изпълнителното дело от трето лице- „К.“ Е., като са изложени правни доводи, че в изпълнителното производство е недопустимо да се разглеждат въпроси относно правата на трети лица, за което е налице предвиден в ГПК друг процесуален ред за защита.

С жалбата се поддържат доводи че срещу длъжника по изпълнително дело № 110/2019г.- „М.“ Е., е вписана по искане на ДСИ възбрана върху имотите на 25.10.2005г., с дв.вх. рег. № 2399 на СВ гр. С., в полза на „А...“, която предхожда вписването на НА за покупко-продажба от 17.05.2006г., с дв.вх. рег. № 1113 на СВ гр. С., с който третото лице „К.“ Е. е придобило права върху имотите, поради което на осн. чл. 453 т. 2 от ГПК, правата на третото лице са непротивопоставими на правата на вискателя А....

Във връзка с наведеното оплакване за неправилност на обжалваното постановление на ЧСИ А. Ц., за прекратяване на изпълнително дело № 110/2019г. по неговия опис, поради перемпция и на осн. чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, наведени са правни доводи, че по образуваното изпълнително дело пред ЧСИ А. Ц., многократно са били депозирани от вискателят- А... искания за извършване на изпълнителни действия, вкл. извършване на опис и публична продан на недвижимите имоти, предмет на вписаните законни ипотеки, които неаргументирано и без основание, не са били предприемани от частния съдебен изпълнител.

Поддържа се с жалбата, че не са изпълнени от ЧСИ А. Ц. дадените с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС задължителни указания, като не са налице кумулативно предвидените в чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК предпоставки от обективна страна за прекратяването на изпълнителното производство поради перемпция. Не само от вискателят многократно са били правени искания за предприемане на изпълнителни действия по изпълнително дело № 110/2019г., но е налице и неоснователно бездействие на съдебния изпълнител, без наличието на основателни причини за това- за предприемане на поисканите изпълнителни действия по делото.

Отделно сочи се с жалбата, че срока на перемпцията не е изтекъл, тъй като в рамките на предвидения в закона срок, изпълнителното производство е било спряно с обезпечителна заповед, издадена в полза на „К.“ Е..

При изложените съображения, иска се от съда да бъде постановен съдебен акт по чл. 437 ал.

4 от ГПК, като бъде отменено обжалваното постановление на ЧСИ А. Ц. за прекратяване на изпълнителното производство по изпълнително дело № 110/2019г. на осн. чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК, като делото бъде върнато на частния съдебен изпълнител с указания за продължаване на изпълнителните действия.

Претендират се разноси пред настоящата съдебна инстанция на осн. чл. 78 ал. 8 от ГПК, в размера определен с Наредбата за заплащане на правната помощ.

Срещу депозираната жалба по чл. 435 ал.1 от ГПК, в срока по чл. 436 ал. 2 от ГПК, е постъпило писмено възражение от „К.“ Е., в приравненото му качество на длъжник по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц..

С писменото възражение се оспорва твърдението с жалбата за липсата на основанията на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК за прекратяване на изпълнителното производство по изпълнително дело № 110/2019г. от ЧСИ А. Ц. като перемирано. Излагат се доводи че последната молба от вискателя А... за извършване на изпълнителни действия е постъпила по изпълнително дело № 110/2019г. на 15.10.2019г., след което за период по- дълъг от 2 години не са искани от А... и не са предприемани от ЧСИ А. Ц. никакви изпълнителни действия по делото. Съгласно изложеното в ТР № 2/26.06.2015г. по тълк. дело № 282013г. на ОСГТК на ВКС/т. 10/, с настъпването на основанията на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, принудителното изпълнение се прекратява по силата на закона и от този момент отпадат наложените запори и възбрани, като действието им се прекратява, независимо от това дали е постановен акт за тяхната отмяна и вдигане.

С писменото възражение поддържа се от „К.“ Е., че са налице основания за перемпция на изпълнителното производство, тъй като е налице основание поради което поисканите от вискателя изпълнителни способности не са били осъществени поради причини, за които вискателят отговаря. Така сочи се, че ипотеките в полза на „А...“ за задължение на длъжника „М.“ Е., са били вписани през 2009г. върху недвижимите имоти, без да са били налице категорични данни че същите са собственост на „П...“ А. към датата на учредяването им. По указания на ЧСИ А. Ц. към вискателя „А...“, дадено по изпълнително дело № 110/2019г., вискателят е бил задължен да представи по делото убедителни доказателства, че недвижимите имоти срещу които е насочено принудително изпълнение са били собственост на „П...“ А. към момента на учредяването на законните ипотеки през 2009г., както и че са били отписани от актовете книги за държавна собственост. В изпълнение на дадените указания от ЧСИ, не са били предприети никакви действия от страна на вискателя- А.... Същевременно, след справка по реда на чл. 483 от ГПК, ЧСИ А. Ц. е извършил проверка дали към момента на налагането на възбраната, недвижимите имоти са собственост на длъжника, респ. дали същите са били собственост на длъжника и към датата на учредяването на ипотеките в полза на А.... От справката в имотни регистър изобщо не може да се установи, че недвижимите имоти, ипотекирани в полза на вискателя „А...“, са били включени в активите на „П...“ А., при извършената приватизация. Единствения акт в който се сочи, че недвижимите имоти са били в патримониума на държавното предприятие „П...“, е Акт за държавна собственост № 1964/24.12.1994г. издаден от Кмета на Община С.. Не са

представени по изпълнително дело № 110/2019г. пред ЧСИ А. Ц. никакви доказателства, че след извършена приватазация недвижимите имоти са включени в активите на „П...“ А., както и писмени доказателства че имота е бил деактуван кат държавна собственост и отписан от книгите на държавата. Поддържа се, че като не са представени исканите от ЧСИ доказателства, то поисканите от А... изпълнителни действия, не са били извършени от ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 110/2019г., поради причини за които отговаря вискателя.

Оспорва се с писменото възражение от „К.“ Е. и твърдението, наведено с жалбата от „А...“ – че собствеността на „П...“ А. върху ипотекираните в полза на вискателя недвижими имоти е безспорно установена въз основа на постановени във времето влезли в законна сила съдебни актове. Сочи се с писменото възражение че „К.“ Е. е предявил иск с правно основание чл. 440 от ГПК срещу длъжника „М.“ Е. и срещу вискателя „А...“, като е било образувано гр.д. № 244/2010г. по описа на ОС Благоевград, като във връзка с предявения отрицателен установителен иск е била допусната от съда обезпечителна мярка- „спиране на изпълнението“ по изп.дело № 384/2008г. по описа на ЧСИ Ш. Д.. С последващо Решение № 21/11.01.2012г. по в.гр.д. № 2586/2011г. по описа на АС София , е било обезсилено първоинстанционното Решение № 199/01.02.2011г. по гр.д. № 144/2010г. по описа на ОС Благоевград, но само в частта на предявения отрицателен установителен иск за правото на собственост на ипотекираните имоти срещу АПСК. В останалата част в която е прието, че имотите не са собственост на длъжника „М.“ Е., а на трето лице „К.“ Е., решението е влязло в законна сила. В частта в която първоинстанционното решение срещу АПСК е било обезсилено, основанията са неговата недопустимост, тъй като третото лице „К.“ Е. е можело да се защитава само чрез предявяване на жалба за оспорване на действията на съдебния изпълнител по чл. 435 ал.4 от ГПК. Поддържа се с писменото възражение, че в този случай не е налице решение което да установява със сила на пресъдено нещо дали вискателят А... има противопоставимо право на третото лице- „К.“ Е., придобило права върху ипотекираните недвижими имоти. По- късно с ТР § 3 от 10.07.2017г. по изп. дело № 3/2015г. на ОСГТК на ВКС/т. 4/, изрично е прието че иска по чл. 440 ал.1 от ГПК е допустим и в случаите, когато третото лице се намира във владение на вещта, срещу която е насочено принудително изпълнение в деня на възбраната, с изключение на случаите, когато третото лице е упражнило правото си на жалба по чл. 435 ал.4 от ГПК и жалбата е уважена.

От друга страна поддържа се с писменото възражение, че неоснователни са твърденията и за това че правото на собственост на ипотекария длъжник „П...“ А., върху недвижимите имоти срещу които е насочено принудително изпълнение, не е била установена и със съдебните актове, постановени от ОС Благоевград по жалби на страните по реда на чл. 436 и сл. от ГПК. Развити са съображения че при тези произнасяния съдът е оставял жалбите по чл. 435 от ГПК без разглеждане като процесуално недопустими и не се е произнасял по същество, а отделно решенията по чл. 436 от ГПК не се ползват със сила на пресъдено нещо, тъй като същите не разрешават спор за материално право поради което и същите не подлежат на обжалване пред по- горната съдебна инстанция, а освен това не подлежат и на отмяна по реда на чл. 303 от ГПК /ТР № 7 от 31.07.2017г., по тълк. дело № 7/2014г. на

ОСГТК на ВКС/т. 3/.

Отделно с писменото възражение на жалбата по чл. 435 от ГПК, наведени са възражения от страна на „К.“ Е., чрез неговия пълномощник, че видно от постановеното решение по гр.д. № 244/2010г. по описа на ОС Благоевград и актовете за учредяване на законна ипотека, не е налице идентичност на имотите, послужили за обезпечение на задължението на „М.“ Е. и имотите описани в актовете за учредяване на законна ипотека.

При изложените съображения, иска се от ОС Благоевград да остави жалбата на „А...“ без уважение и да потвърди като правилно и законосъобразно атакуваното Постановление № 1348 от 10.05.2022г. на ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 110/2019г., с което производството е прекратено на осн. чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК.

В мотивите си по реда на чл. 436 ал. 3 от ГПК, представени по делото, ЧСИ А. Ц., изразява становище, че депозираната жалба е процесуално допустима по аргумент на разпоредбата на чл. 435 ал. 1 т. 1 от ГПК, но разгледана по същество е неоснователна. Счита, че жалбата следва да бъде оставена без уважение, а атакуваното постановление за прекратяване на изпълнителното производство по изпълнително дело № 110/2019г., да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Съдебният изпълнител изразява становище че прекратяването на изпълнителното производство на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК настъпва при бездействие на вискателя за период по- дълъг от 2 години, като в случая не са предприети изпълнителни действия от страна на съдебния изпълнител, тъй като не се установява след извършените справки по чл. 483 от ГПК, че ипотекираните имоти срещу които е насочено принудително изпълнение, са били собственост на ипотекария длъжник „П...“ А. към момента на налагането на възбраната върху тях от съдебния изпълнител, както и към момента на учредяването на законна ипотека в полза на вискателя „А...“. Същевременно от направените искания от страна на вискателя за извършване на изпълнителни действия по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., е изминал период по- дълъг от 2 години.

В мотивите си ЧСИ А. Ц. сочи също така, че изпълнително дело № 110/2019г. по неговия опис не е било спирано. Спирано е било изпълнителното производство въз основа на издадена в полза на „К.“ Е. обезпечителна мярка, за периода от 31.01.2017г./датата на обявяване в несъстоятелност на длъжника „М.“ Е./до 13.02.2018г., когато длъжника е бил заличен и производството по несъстоятелност прекратено, но това спиране не прекъсва периода на перемция по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц..

ОС Благоевград в решаващия състав, като съобрази доводите на жалбоподателя, чрез неговия пълномощник по делото и данните по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., намира следното:

Жалбата, иницирала настоящето производство е процесуално допустима, а разгледана по същество същата е основателна.

Съображенията за това са следните:

Установява се, че ИД № 384/2008г. по описа на ЧСИ Ш. Д., е образувано на основание § 3 от

ПЗР на ЗЧСИ, по молба на вискателя А... за изпращане на образуваното преди това ИД № 76/2004г. по описа на ДСИ към СИС РС С., на ЧСИ Ш. Д.. Предишното ИД № 76/2004г. по описа на ДСИ към РС С., е образувано по молба на вискателя- А..., срещу „М.“ Е., въз основа на издадени изпълнителни листове по гр.д. № 2457/2003г.; гр.д. № 1004/2005г. и по гр.д. № 693/2005г. по описа на АС София. На осн. чл. 427 ал. 5 от ГПК, производството по изп. дело № 384/2008г. по описа на ЧСИ Ш. Д. е било прекратено и препратено на ЧСИ А. Ц.. Образувано е изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., със страни: вискател- „А...“; длъжник „М.“ Е.; ипотекарен длъжник- „П...“ А..

При първоначалното образуване на изпълнителното производство срещу длъжника по изпълнително дело № 76/2014г.- „М.“ Е., е вписана по искане на ДСИ възбрана върху имотите срещу които е насочено принудително изпълнение на 25.10.2005г., с дв.вх. рег. № 2399 на СВ гр. С., в полза на „А...“, която предхожда вписването на НА за покупко-продажба от 17.05.2006г., с дв.вх. рег. № 1113 на СВ гр. С., с който третото лице „К.“ Е. е придобило право на собственост върху имотите.

Предмет на принудително изпълнение по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., са недвижими имоти, за които се твърди че са собственост на „П...“ А., върху които в полза на А... е учредена законна ипотека- том *, акт. №*, дв.вх. рег. № */17.08.2009г. на СВ гр. С., подновена с Акт № *, том *, дв.вх. рег. № */28.06.2019г., както и законна ипотека том*, Акт № *, дв.вх. рег. № */30.03.2009г. на СВ гр. С., подновена с акт № *, том *, дв.вх. рег. № */28.01.2019г.

В хода на изпълнителното производство с Решение № 580/31.01.2017г. по т.д. № 216/2016г. по описа на ОС Благоевград, съдът е обявил неплатежоспособността на „М.“ Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., при начална дата на неплатежоспособност- 16.07.2004г., като е открил производство по несъстоятелност по отношение на „М.“ Е., както и е прекратил дейността на предприятието на длъжника. С Решение № 764 от 13.02.2018г. по т.д. № 216/2016г. по описа на ОС Благоевград, съдът е прекратил производството по несъстоятелност и е постановил заличаване на длъжника „М.“ Е..

С молба с вх. № 03151/22.03.2019г. по образуваното изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., е възложено на съдебния изпълнител на осн. чл. 18 от ЗЧСИ, да проучи имущественото положение на длъжника, да направи справки, да набави документи и книжа, както и да определи начина на изпълнение. С молбата от вискателят „А...“ е посочен и конкретен изпълнителен способ за принудително изпълнение- опис, оценка и публична продажба на недвижими имоти, собственост на ипотекарния длъжник „П...“ А., за които са вписани в полза на АПСК законни ипотеки през 2009г.

С нова молба с вх. № 03983/10.04.2019г. от вискателят „А...“, чрез неговия пълномощник, сочи се че са налице влезли в законна сила съдебни решения, с които е установено със сила на пресъдено нещо, че недвижимите имоти срещу които е насочено принудително изпълнение са собственост на ипотекарния длъжник „П...“ А., като се иска от ЧСИ А. Ц. да предприеме незабавно изпълнителни действия като бъде насрочен опис и извършена

публична продан на ипотекираните в полза на АПСК недвижими имоти.

С последваща молба постъпила по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц. с вх. № 11310/18.10.2019г. от вискателя- „А...“, същият сочи че въз основа на § 5 ал. 2 от ПЗР на ЗПП, А... е преименувана на „А...“, като е възложено заварените висящи дела да бъдат продължени от преименуваната агенция до тяхното приключване на всички съдебни инстанции. Поискано е от ЧСИ А. Ц., да конституира по делото „А...“ като вискател на мястото на А....

Видно е от материалите по приложеното в заверен препис изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., че по делото е постъпила на 13.04.2022г. молба от „К.“ Е., с искане до съдебния изпълнител за прекратяване на изпълнителното производство поради перемпция, тъй като от последното заявено действие от вискателя на 15.10.2019г. до дата 12.10.2021г. са изтекли повече от две години.

С обжалваното Постановление № 1348 от 10.05.2022г. по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., съдебният изпълнител е прекратил изпълнителното производство, на посоченото в молбата правно основание- чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК, тъй като е счел че са налице основания за перемпция.

Срещу така постановеното разпореждане на ЧСИ Г. Ц., е депозирана жалбата от „А...“, вискател по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., въз основа на която е образувано настоящото дело пред ОС Благоевград.

При така изложеното от фактическа страна, настоящият състав на ОС Благоевград, излага следните правни съображения:

Депозираната жалба е редовна, доколкото съдържа всички изискуеми от закона реквизити съобразно разпоредбите на чл.260, 261 и 262 от ГПК, като е спазен установения срок по чл. 436 ал.1 от ГПК и е подадена чрез ЧСИ Г. Ц., пред който е образувано изпълнителното дело, до ОС Благоевград.

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице- вискателят по изпълнителното производство, който съгласно чл. 435 ал. 1 т. 3 от ГПК/в редакцията след изм. с ДВ бр. 86 от 2017г./, може да обжалва спирането, прекратяването или приключването на принудителното изпълнение. В този смисъл обжалваното действие на ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 110/2019г., попада в предметния обхват на цитираната норма от закона, с която е признато правото на вискателя в изпълнителното производство да обжалва лимитивно изброените действия на съдебния изпълнител в цитираната законова разпоредба, по процесуалния ред предвиден с чл. 436 и сл. от ГПК.

Поради изложените съображения, изготвената жалба е депозирана от надлежна страна– вискател по изпълнителното дело, имаща правен интерес от обжалване на валиден подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител и в съответствие с нормите на чл. 435 ал. 1 т. 3 от ГПК, като същата се явява процесуално допустима.

Наваденото писмено възражение от „К.“ Е., в приравненото му качество на длъжник по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., също е редовно. Същото е

депозирано от надлежна страна, в срока по чл. 436 ал. 2 от ГПК, като е процесуално допустимо. Съгласно т. 2 от ТР № 4 от 11.03.2019г. на ВКС по тълк. дело № 4/2017г. на ОСГТК, в материално отношение с кредитора и е този, който е дал своя вещ в залог или ипотека за обезпечаване на чужд дълг, като това лице не е длъжник, но в изпълнителния процес същият следва да е страна, тъй като търпи принуда. Изпълнителният лист има сила не само срещу главния длъжник, но и за лицата, които са дали обезпечения за неговия дълг - чл. 429 ал. 3 от ГПК.

Установено е съдебна практика която настоящият състав на ОС Благоевград приема, че с оглед разпоредбата на чл. 429 ал. 3 ГПК издаденият срещу длъжника изпълнителен лист има сила и срещу собственика на ипотекиран имот, от което следва, че последният се явява длъжник по изпълнението. Съдилищата приемат, че без значение е обстоятелството, че не собственикът на ипотекирания имот не е учредил ипотека, *а е закупил ипотекиран имот*, тъй като съгласно чл. 173, ал. 1 ЗЗД кредиторът, чието вземане е обезпечено с ипотека, има право да се удовлетвори предпочтително от цената на ипотекирания имот, в чиято собственост и да се намира той. С оглед на тези изводи, следва да се приеме, че третото лице, закупило ипотекиран имот няма качеството на трето лице, *а на длъжник в изпълнителното производство*, а с оглед това качество има правото да обжалва действията на съдебния изпълнител само в изрично посочените в чл. 435, ал. 2 ГПК случаи. По аргумент на по- голямото основание, третото лице закупило ипотекирания имот, срещу който е насочено принудително изпълнение по изпълнителното дело, е легитимирано да подава писмено възражение и срещу жалба от вискателя срещу действията на съдебния изпълнител, депозирана на осн. чл. 435 ал.1 от ГПК.

Поради изложените аргументи настоящият състав на ОС Благоевград приеме, че „К.“ Е. не е трето лице на производството по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., а следва на осн. чл. 429 ал.3 от ГПК да се приеме че има качеството на ипотекарен длъжник, поради което „К.“ Е. е имало и процесуалната легитимация да депозира молба пред ЧСИ А. Ц., с която да поиска прекратяването на изпълнително дело № 110/2019г. поради перемпция и на осн. чл. 435 ал.1 т. 8 от ГПК.

В т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015г., по т. д. 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, въпросът за прекъсването и течението на погасителната давност е разискван в неразривна връзка с "перемпцията" по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК, и доколкото обединяващо звено и в двата случая са идентичните по смислово съдържание разпоредби на чл. 116, б. "в" ЗЗД "извършването на изпълнителни действия" и чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК "предприемане на действия за принудително изпълнение", то постановките, както и мотивите към тази точка на цитираното ТР, са приложими и за процесния случай. По отношение на кръга от изпълнителни действия, които са от категорията на тези прекъсващи 2-годишния срок по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК, с т. 10 на ТР № 2от 26.06.2015г., по тълк.д. 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, както и с мотивите към тази точка е възприето становището, че всяко действие на вискателя, с което е поискал предприемане на определен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие от съдебния изпълнител, изграждащо

съответния способ, се прекъсва срока и това са следните изпълнителни действия: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

Според възприетото становище, не са изпълнителни действия и не прекъсват срока образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Срокът по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК е преклузивен и започва да тече от последното същинско изпълнително действие по изпълнителното дело, по смисъла на чл. 116 б. „в” от ЗЗД. При изпълнителния процес срокът се прекъсва многократно- с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко следващо изпълнително действие, изграждащо съответния способ.

Изпълнителният процес се образува по молба на вискателя и се движи по инициатива на последния, а не служебно. Затова при всички способности на изпълнение е необходимо, вискателят да изяви активно своята воля и да предприеме необходимите изпълнителни действия за събиране на вземането – предмет на изпълнението. В случай, че вискателят не поиска извършване на изпълнителни действия за събиране на вземането си в продължение на две години, законодателят приема, че вискателят се е дезинтересирал от изпълнението и същото подлежи на прекратяване (перемиране) по изричната норма на чл. 433 ал. 1 т. 8 от ТЗ. Прекратителното основание е проявление на основния принцип, че в изпълнителното производство не важи служебното начало, т.е. движението на изпълнителното производство става по искане на вискателя, включително и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

Съобразно правилата на изпълнителното производство, визирани в новия ГПК, съдия изпълнителят не дължи по делото действия, които не са били поискани от вискателя или от длъжника. В разпоредбите на ГПК, уреждащи изпълнителното производство, е предвидено изрично, че същото се движи единствено от вискателя, като съдебният изпълнител няма задължение нито служебно да извършва действия по образуването вече изпълнително производство, нито да уведомява вискателя за тях, нито да инициира по собствено усмотрение и по своя инициатива действия по хода на делото. Вискателят е този който следва да следи и да се интересува от това което се случва по делото и да прави искане за извършване на определени действия във връзка с принудителното изпълнение срещу длъжника, да посочва начина на изпълнението и да дава насоки на принудителното изпълнение, като прави изрични искания за това. Без инициативата и активността на вискателя, движението по изпълнителното дело е невъзможна.

В мотивите на т. 10 от Тълкувателно решение от 26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013г. на ВКС, ОСГТК е прието още, че прекратяването на изпълнителното производство поради

т.нар."перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Дори и при неиздаване на нарочно постановление от страна на частния съдебен изпълнител, изпълнителното производство вече е прекратено по отношение на длъжника, след като е изтекъл предвиденият в закона двугодишен преклузивен срок, като правните последици не се свързват с постановлението на съдебния изпълнител за прекратяване на производството, с което същият само го прогласява. Изтичането на този срок води до прекратяване по силата на законовата норма на започналото изпълнително производство /ex lege/, без за това да е необходим изричен акт на съдебния изпълнител.

От мотивите към т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015г., по тълк. д. 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е видно, че двугодишния преклузивен срок по чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, се прекъсва с предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на съдебния изпълнител по възлагане на вискателя, съгласно чл. 18 ал.1 от ЗЧСИ.

В настоящия казус с молба от вискателят „А...“ по изпълнителното дело от 15.03.2019г., на ЧСИ А. Ц. не само са възложени правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ, но е бил поискано в рамките на образуваното изпълнително дело № 110/2019г., извършването на конкретен изпълнителен способ- извършването на опис и публична продажба върху недвижими имоти, собственост на „П...“ А., за които в полза на А... са били учредени законни ипотeki. С последваща молба с вх. № 03983 от 10.04.2019г., депозирана от вискателят „А...“ посочено е че собствеността върху тези имоти на „П...“ А. е установена с влезли в законна сила съдебни решения и от съдебният изпълнител отново е поискано извършването на публична продажба на ипотекираните недвижими имоти.

Неоснователни са доводите изведени от „К.“ Е. с възражението на депозираната жалба по чл. 435 от ГПК, че ЧСИ А. Ц. е извършил проучване за собствеността на недвижимите имоти към момента на вписването на възбраната и на учредяването на законните ипотeki, за да установи да същите са били собственост на „П...“ А.. Видно от материалите по приложеното в заверен препис изпълнително дело № 110/2019г., няма данни за извършени от ЧСИ А. Ц. проучвания на правото на собственост, нито пък данни за извършени от него каквито и да е действия по изпълнителното дело. Приложено е по делото уведомление до вискателя с което на „А...“ е посочено че липсват данни към момента на вписването на законните ипотeki, недвижимите имоти да са били в патримониума на „П...“ А., като са дадени указания и за внасяне на такси, но това са указания от 05.02.2019г. и същите са дадени от ЧСИ Ш. Д. по прекратеното ИД № 384/2008г., а отделно от това липсват данни тези указания да са били изпратени и връчени на вискателя- „А...“.

Съдебната практика приема, че за да се прекъсне срока достатъчно изпълнителните действия да са поискани и по независими от волята на вискателя причини, да не са осъществени от съдебния изпълнител действия в рамките на посочения изпълнителен способ. В този смисъл

е решение № 37/24.02.2021г. по гр.д. № 1747/2020г на ВКС, IV г.о. на ГК и Решение № 257 от 30.04.2020г. на ВКС по гр.д. № 694/2019г., III г.о., ГК, в които се приема, че давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини. Поради това е неоснователно възражението на „К.“ Е., че давност за изпълнителното производство е текла за времето, през което съдебният изпълнител е бездействал и не е извършвал поисканите от вискателя изпълнителни действия, след последната молба на А... от 15.10.2019г.

Следва в настоящия казус да се има предвид, че давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини. Не се установява по делото, че бездействието на ЧСИ А. Ц. по изпълнително дело № 110/2019г. в рамките на поискания изпълнителен способ с молбата от 10.04.2019г., се дължи на обстоятелства за които вискателят следва да отговаря. Ето защо, основателни са доводите на жалбоподателя, че давност за изпълнителното производство (и за вземането на А...) не е текла за времето, през което съдебният изпълнител е бездействал и не е извършвал поисканите изпълнителни действия.

Без значение е и обстоятелството, че съдебният изпълнител е бил оправомощен от вискателя по реда на чл. 18 от ЗЧСИ. Именно в хипотезата на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ бездействието на ЧСИ следва да бъде приравнено като последици за изпълнителното дело на последиците, които би имало бездействието на вискателя, тъй като в този случай задълженията на съдебният изпълнител с оглед на възложените му правомощия го задължават да действа в още по- голяма степен. В случая обаче е налице неоснователно бездействие на ЧСИ А. Ц. и в рамките на изрично посочения от вискателя изпълнителен способ- извършване на публична продажба на недвижимите имоти, върху които е учредена ипотека в полза на „А...“, за вземането и срещу длъжника „М.“ Е., по отношение на който изпълнителното производство е прекратено със заличаването му.

По изложените съображения, жалбата е основателна и следва да бъде уважена.

Претендират се от жалбоподателя и разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 78 ал. 8 от ГПК, като следва във връзка с чл. 25а ал. 2 от Наредбата за правна помощ, да бъде осъден „К.“ Е., да заплати на „А...“, сумата 100лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горното при изложените съображения от фактическа страна и на посоченото правно основание, Благоевградският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Постановление № 1348 от 10.05.2022г. на съдебният изпълнителят, с което е прекратено производството по изпълнително дело № 110/2019г. по описа на ЧСИ А. Ц., на основание чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК- поради настъпила перемпция, като НЕПРАВИЛНО.

ОСЪЖДА „К.“ Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „С.“, бл. *, вх. *,

ет. *, ап. *, да заплати на „А...“, ЕИК *, гр. С., р-н „О.“, ул. „В.“ № *, представлявана от Изп. директор П. А., сумата 100.00лв. за юрисконсулско възнаграждение за изготвяне на жалба срещу действията на ЧСИ по чл. 435 ал.1 от ГПК, без явяване в открито заседание.

Решението на съда е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____